

Visa
om
Den unge Jägaren,
som sköt sig med sin trolofningsring.

Johan Gabriel Stockholm.

Författare:

J. G. CARLÉN.

1846

Förläggare:

ALB. BONNIER.

V box 39: 1159

Den unge Jägaren.

Sjunges som: Lilla kistan står bland stumma gäster:
böden bjuder ej på glada fester.

Vinden suckar tungt i skogens tallar,
ingen munter sång der mera skallar:

endast ufvens hesa strån ibland:
väcker lif kring insjöns tysta strand.

Örnen lemnat kvar på höga stenen
af sitt slagna rof de hvita benen;

orm och öbla kråla ostördt fram
öfver rönnbärsträdets murkna stam.

Och en jägarboning, nu förfallen,
ligger der i skygd af gamla tallen;

skuggan hvilat på dess stängda dörr:
öde står den Så det var ej förr.

Förr mot tegeltakets röda stenar
hängde apeln's fruktbetyngda grenar,
och vid dörr'n ett ståtligt hjorthorns-par
bland syrenens blommor fästadt var.

Allt stod putsadt då. Och trogna värden
kungjörd blef af hundens stall från gården,
helst se'n räf och lo vid astontid
fått i natten ostörd vågasfrid.

Här den raffe Arve fordom bodde,
han, som jemt på lyckans fågring trodde,
i sin jagt och med sin tös i byn
glädigt som en lärka uti skyn.

Ingen kärlek kunde högre brinna,
ingen trohet större trohet sinna,
ingen framtid mera blomsterströs,
än just Arves och hans sagra mös.

Åck, när hon, i nya stads-kapotten
väfd i blommor öfver ljusgrön botten,
gick i kyrkan — hvad hon då var rar
med sin fryddqvast, som i hand hon bar!

Också syntes Arve då för tiden,
när hans trägna jagtdag var förliden,

ila lustigt öfver dal och fjäll,
att hos Ella språka bort sin qväll.

Men en gång han blef af häpnad slagen,
när han plötsligt — just förlofningsdagen —
såg en ödla ringla sig omkring
lilla asten, der han gömt sin ring.

Ella dog "Soldat" hon skulle leka —
hennes bön ej Arve kunde neka;
men geväret grymt all lek förbjöd:
för des kula Ella nedsjönt död.

Arme Arve rubbad blef till sinnet:
utan någon annan bild i minnet
gick han sedan astärd som en hamn
och sjöng jemt för ekot Ellas namn.

Men en lördagsqväll, då vestanfärgen
sänkt sin ljus-rand nedom fjerran bergen,
grep han bösfan, och med klarnad bli
bortåt stogskapellets stig han gick.

Eysnat hade redan vallhjonshornet,
midnattsflagen ljödo gällt från tornet
och i stogens gömslor svar det gaf,
när han stod vid Ellas gröna graf.

"Ella, Ella, här är tungt och öde —
 "men jag hör ditt rop ifrån de döde.

"Domsens dag oss alla förestår . . .

"Levsa utan dig jag inte rår!"

Klart mot månen bössfans mynning blänkte,
 sin trolofningsring i den han sänkte . . .

Skottet brann — och ringen djupt försvann
 i hans hjerta, der man se'n den fann.

Än syns Arves hydda, men förfallen,
 bakom snåret vid den gamla tallen;

skuggan hvilar på dess stängda dörr:

öde står den . . . Så det var ej förr.

